

16 Οκτωβρίου, 1992

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ
ΑΝΑΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 182/92).

Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Ο περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμος — Εργοδότες έχουν ίδιο και ενεστώς Έννομο Συμφέρον προσβολής της απόφασης επιβολής υποχρέωσης καταβολής εισφορών από τους μισθωτούς τους.

5

Λέξεις και Φράσεις — Ο όρος "εργοδοτούμενος" στον περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμο — Έννοια του όρου — Περιλαμβάνει και τις έμμισθες ξένες καλλιτέχνιδες νυχτερινών κέντρων αναψυχής — Η εξαίρεση των καλλιτεχνιδων από την έννοια των "εργοδοτούμενων" στον Ν. 80/68 αφορά μόνο τους σκοπούς του νόμου εκείνου.

10

Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Υποχρέωση καταβολής εισφοράς — Διεθνής Σύμβαση 143 περί των Μεταναστεύσεων υπό Συνθήκες Αθεμίτους και της Προωθήσεως Ισότητας Ευκαιριών και Μεταχειρίσεως Μεταναστών Εργατών — Άρθρο 11 — Εξαίρεση από την έννοια του όρου "μετανάστης εργάτης" οι καλλιτέχνες που εισήλθαν στην Κύπρο επί βραχυχρονίου βάσεως — Η ένταξη των καλλιτεχνιών αυτών στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων δεν είναι αντίθετη προς τις πρόνοιες της Σύμβασης.

15

20

Οι αιτητές που ήταν ιδιοκτήτες κέντρων αναψυχής προσέβαλαν την απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων με την οποία απεργίφθη ιεραρχική προσφυγή των αιτητών κατά της απόφασης του Αναπληρωτή Διευθυντή

25

Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με την οποία έκρινε ότι η απασχόληση των ξένων καλλιτεχνίδων στα κέντρα αναψυχής είναι απασχόληση μισθωτού και επομένως οι αιτητές είχαν υποχρέωση καταβολής εισφορών γι' αυτές.

5

Τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν και από τις δύο πλευρές αναλύονται εκτενώς στο ίδιο το κείμενο της απόφασης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

10

(1) Οι αιτητές έχουν ίδιο και ενεστώς έννομο συμφέρον, η επιδίωξη προστασίας του οποίου δεν μπορεί να εξαρτάται από το κατά πόσο οι καλλιτέχνιδες συμμερίζονται ή όχι τις απόψεις τους ως προς την ύπαρξη εκ του Νόμου υποχρέωσης καταβολής εισφορών.

15

(2) Οι καλλιτέχνιδες, απασχολούνται στα μουσικοχορευτικά κέντρα των αιτητών στην Κύπρο δυνάμει συμβάσεων εργασίας. Ενώ δεν έχει αμφισβητηθεί ότι οι καλλιτέχνιδες είναι έμμισθοι υπάλληλοι των αιτητών εισηγείται ο δικηγόρος τους πως δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υπάρχει μεταξύ τους σχέση εργοδότη και εργοδοτούμενου, με την έννοια του Νόμου, έχοντας υπόψη τον ορισμό αυτών των όρων όπως τον δίνει ο περί Εργοδοτούμενων εις Κέντρα Αναψυχής (Όροι Υπηρεσίας) Νόμος του 1968 (Ν. 80/68). Σύμφωνα με τον ορισμό του Νόμου εκείνου, πρόσωπο του οποίου η κύρια απασχόληση είναι η ψυχαγωγία των πελατών του κέντρου αναψυχής για την εκτέλεση καλλιτεχνικών ή παρόμοιων δεξιοτήτων, δεν θα θεωρείται εργοδοτούμενος για τους σκοπούς του Νόμου. Όμοιο επιχείρημα αναπτύχθηκε και στην υπόθεση **Γιαννάκης Ιωάννου και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας**, Προσφυγή 269/89 η απόφαση στην οποία, ημερομηνίας 17 Οκτωβρίου 1989, αποτέλεσε το αντικείμενο της Α.Ε. 1005 που προανέφερα. Ο Δικαστής Στυλιανίδης ως προς το πιο πάνω επιχείρημα κατέληξε πως οι ορισμοί του Νόμου 80/68 αφορούν μόνο στους σκοπούς του Νόμου εκείνου και δεν εφαρμόζονται ούτε επηρεάζουν το Νόμο 41/80. Συμφωνώ με την πιο πάνω προσέγγιση του αδελφού Δικαστή και δεν χρειάζεται να προσθέσω ο,τιδήποτε. Τα ίδια ισχύουν και στην περίπτωση άλλων νόμων που στην πορεία της επιχειρηματολογίας τους επικαλέστηκαν οι αιτητές.

20

25

30

35

40

(3) Η μη επιβολή υποχρέωσης από τη Σύμβαση 143 για προώθηση και εξασφάλιση στους καλλιτέχνες που βρίσκονται στη χώρα πάνω σε βραχυχρόνια βάση ισότητας ευκαιριών ως προς την κοινωνική ασφάλιση, δεν μπορεί να ερμηνευθεί ότι σημαίνει πως η θέσπιση του Νόμου, που εντάσσει αυτούς τους καλλιτέχνες στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων μιας χώρας, είναι αντίθετη προς τις πρόνοιες της Σύμβασης. Τα δύο είναι εντελώς διαφορετικά. Στόχος της Σύμβασης, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος της, είναι να διασφαλίσει ισότητα ευκαιριών μεταξύ των μεταναστών και των ημεδαπών εργατών. Αναφέρεται στο προοίμιό της και η κοινωνική ασφάλιση ως μέτρο επιθυμητό προς το σκοπό της προώθησης αυτής της ισότητας ευκαιριών. Η θέσπιση Νόμου που, παρά την έλλειψη υποχρέωσης από τις πρόνοιες της Σύμβασης, εξισώνει με τους ημεδαπούς μισθωτούς τους καλλιτέχνες που εργάζονται στην Κύπρο ως μισθωτοί πάνω σε βραχυχρόνια βάση, δεν είναι αντίθετη ούτε προς το γράμμα ούτε προς το πνεύμα της Σύμβασης.

20

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

25

Ιωάννου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 493·

Kadivarı ν. Δημοκρατίας και Άλλων (1992) 3 Α.Α.Δ. 2924·

Ιωάννου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2392.

30

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απέρριψαν την ιεραρχική προσφυγή που ασκήθηκε κατά προηγούμενης απόφασης, με την οποία απεργρίφθη αίτημά τους για απαλλαγή τους από την υποχρέωση για καταβολή εισφορών στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων για ξένες καλλιτέχνιδες που εργοδοτούν στις επιχειρήσεις τους.

40

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους αιτητές.

Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους

καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη 5
 απόφαση. Οι αιτητές 2 - 45 είναι ιδιοκτήτες Κέντρων
 Αναψυχής. Για τις ανάγκες της επιχείρησής τους
 εργοδοτούν αλλοδαπές καλλιτέχνιδες. Η εργοδότηση των
 καλλιτέχνιδων, με βάση τις σχετικές συμβάσεις εργασίας,
 είναι προσωρινή. Οι αιτητές 1 είναι η επαγγελματική 10
 οργάνωση των υπόλοιπων αιτητών.

Ο Αναπληρωτής Διευθυντής Κοινωνικών Ασφαλίσεων,
 με επιστολή του ημερομηνίας 29 Οκτωβρίου 1991,
 αντίθετα προς τη θέση των αιτητών, έκρινε ότι η 15
 απασχόληση των ξένων καλλιτέχνιδων είναι απασχόληση
 μισθωτού με την έννοια του άρθρου 3 και του Πρώτου
 Πίνακα των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του
 1980 (Ν. 41/80) έως 1990 και ότι, επομένως, οι αιτητές 20
 είχαν υποχρέωση καταβολής εισφορών για αυτές, όπως
 συμβαίνει με όλους τους μισθωτούς που απασχολούνται
 στην Κύπρο. Συναφώς, απέρριψε τη διεκδίκηση των
 αιτητών για απαλλαγή τους από την υποχρέωση για
 καταβολή εισφορών στο Ταμείο Κοινωνικών 25
 Ασφαλίσεων.

Ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων,
 με την απόφασή του της 9 Δεκεμβρίου 1991, έκρινε ότι η
 απόφαση του Αναπληρωτή Διευθυντή ήταν ορθή και 30
 απέρριψε την ιεραρχική προσφυγή που ασκήθηκε.
 Αμφισβητείται το κύρος της απόφασης αυτής.

Συμφωνούν και οι καθ' ων η αίτηση πως βρισκόμαστε
 μπροστά σε εκτελεστή διοικητική πράξη. Το ζήτημα έχει 35
 ξεκαθαρίσει στην υπόθεση *Γιαννάκης Ιωάννου και Άλλοι*
ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 1005 της 19 Ιουλίου 1991. Το
 σχετικό απόσπασμα από την απόφαση της Ολομέλειας
 που έδωσε ο Δικαστής Γ.Μ. Πιχής είναι το ακόλουθο:

"Ο νόμος συναρτά την καταβολή εισφορών με την 40
 υποχρέωση για ασφάλιση, και καθιστά το Διευθυντή
 κριτή της ύπαρξης υποχρέωσης τουλάχιστο στην
 περίπτωση που η υποχρέωση αμφισβητείται. Κάθε

απόφαση του Διευθυντή για την υπαγωγή προσώπου στις διατάξεις του νόμου συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη υποκείμενη σε δικαστική αναθεώρηση. Η εκτίμηση αυτή είναι συνέπεια των επιπτώσεων που ενέχει η απόφαση στα δικαιώματα και υποχρεώσεις του επηρεαζομένου, οπότε αν γεννάται αντίστοιχο δικαίωμα για την αναθεώρηση της απόφασης βάσει των διατάξεων του άρθρου 146.1 (βλ. μεταξύ άλλων *Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα Ατδ. ν. Δημοκρατίας*, Υπόθεση Αρ. 282/88 - αποφασίστηκε στις 22.3.90"

Στην πιο πάνω υπόθεση, μετά την άσκηση ποινικής δίωξης κατά των αιτητών για παράλειψη καταβολής εισφορών σε σχέση με την εργοδότηση ξένων καλλιτεχνίδων, κατά παράβαση των σχετικών διατάξεων του Νόμου 41/80, οι αιτητές επιχείρησαν την ακύρωση υποτιθέμενης απόφασης του Διευθυντή, καθοριστικής της υποχρέωσής τους για ασφάλιση. Δεν είχε προηγηθεί όμως τέτοια απόφαση στην πραγματικότητα και γι' αυτό το λόγο θεωρήθηκε ότι δεν υπήρχε αντικείμενο για αναθεώρηση.

Η παρούσα, είναι η συνέχεια εκείνης της διαδικασίας. Οι αιτητές επανήλθαν και, με επιστολές της επαγγελματικής τους οργάνωσης, προκάλεσαν την έκδοση απόφασης του Διευθυντή σύμφωνα με το άρθρο 76 του Νόμου και, στη συνέχεια, μετά την άσκηση ιεραρχικής προσφυγής, απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων σύμφωνα με το άρθρο 78 του Νόμου.

Εγκαταλείφθηκαν οι λόγοι ακύρωσης που αφορούσαν στη διαδικασία που ακολουθήθηκε και στην έρευνα που διεξάχθηκε, κυρίως κατά την εξέταση της ιεραρχικής προσφυγής, και παρέμεινε ως μοναδικό ζήτημα το κατά πόσο οι ξένες καλλιτέχνιδες ασκούν ασφαλιστέα απασχόληση και κατ' ακολουθίαν αν οι αιτητές ήταν εργοδότες με την έννοια του Νόμου. Προέχει όμως η εξέταση της άποψης των καθ' ων η αίτηση πως οι αιτητές δεν έχουν ίδιο ενεστώδες έννομο συμφέρον στην προώθηση της προσφυγής.

Λέγουν οι καθ' ων η αίτηση πως μόνο οι ξένες

καλλιτέχνιδες, που είναι παραδεκτό ότι είναι έμμισθοι υπάλληλοι των αιτητών, θα νομιμοποιούνταν στην άσκηση προσφυγής όπως η παρούσα. Αυτό, γιατί οι εργοδότες είναι ποσά που αποκόπτουν από το μισθό των εργοδοτούμενων τους που υποχρεούνται να καταβάλλουν, και αυτά για λογαριασμό τους, και γιατί η υποχρέωση καταβολής εισφορών συναρτάται προς ωφελήματα και επιδόματα των εργοδοτούμενων και όχι των εργοδοτών τους.

Δεν μπορώ να συμφωνήσω. Όπως ορθά επισημαίνει ο δικηγόρος των αιτητών τα άρθρα 4 και 5 του Νόμου επιβάλλουν στον εργοδότη ίδια υποχρέωση παράλληλη προς εκείνη του μισθωτού, για την πληρωμή εισφορών. Το γεγονός ότι ο εργοδότης ευθύνεται για την καταβολή και των εισφορών που οφείλει να καταβάλλει ο μισθωτός, δεν αφαιρεί από την ατομικότητα και το αυθύπαρκτο της δικής του υποχρέωσης. Θα μπορούσε να προστεθεί και το άρθρο 11 που καθιστά ποινικό αδίκημα, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε σύμβαση περί του αντιθέτου, την παρακράτηση ή την απόπειρα παρακράτησης από τις αποδοχές του μισθωτού των εισφορών που υποχρεούται να καταβάλλει ο ίδιος ο εργοδότης.

Το άρθρο 80 του Νόμου, καθιστά αδίκημα τη μη πληρωμή εισφορών μεταξύ άλλων και από τον εργοδότη ο οποίος, εφόσον καταδικαστεί, υπέχει και υποχρέωση για καταβολή στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ποσού ίσου προς εκείνο που παρέλειψε ή αμέλησε να καταβάλει. Το άρθρο 82 του Νόμου, θεσμοθετεί την παράλληλη δυνατότητα διεκδίκησης ποσών που οφείλονται στο Ταμείο, με πολιτική αγωγή. Εφόσον η υποχρέωση των αιτητών, δυνάμει του Νόμου, προσδιορίστηκε με εκτελεστή διοικητική πράξη, οι αιτητές θα ήταν εντελώς ανυπεράσπιστοι ενώπιον του Ποινικού ή Πολιτικού Δικαστηρίου τα οποία δεν θα είχαν δικαιοδοσία για την αναθεώρησή της.

Καταλήγω ότι οι αιτητές έχουν ίδιο και ενεστώς έννομο συμφέρον η επιδίωξη προστασίας του οποίου δεν μπορεί να εξαρτάται από το κατά πόσο οι καλλιτέχνιδες συμμερίζονται ή όχι τις απόψεις τους ως προς την ύπαρξη εκ του Νόμου υποχρέωσης καταβολής εισφορών.

- Στην ιεραρχική προσφυγή έγινε αναφορά και στην υποχρέωση των ίδιων των καλλιτέχνιδων για πληρωμή εισφορών. Με την παρούσα προσφυγή επιδιώκεται και η ακύρωση της απόφασης ότι υπάρχει υποχρέωση καταβολής εισφορών "εργοδότη και εργοδοτούμενου". Είναι όμως καθαρό ότι αντικείμενο της προσφυγής είναι το κατά πόσο οι αιτητές, ως εργοδότες, έχουν υποχρέωση καταβολής εισφορών. Η απόφαση γι' αυτό, προϋποθέτει κρίση ως προς το κατά πόσο η απασχόληση των καλλιτέχνιδων είναι "ασφαλιστέα" και είναι με αυτή την έννοια που εμπλέκονται στην υπόθεση οι ίδιες οι καλλιτέχνιδες. Το αίτημα στην ιεραρχική προσφυγή ήταν η απαλλαγή των αιτητών από την υποχρέωση καταβολής εισφορών και με την πρώτη θεραπεία επιδιώκεται ακριβώς η ακύρωση της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η ιεραρχική προσφυγή. Η δεύτερη θεραπεία αναφέρεται στην ίδια διοικητική απόφαση και είναι αλληλένδετη με την πρώτη. (Βλ. *Abdolali Kadivari v. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Υπόθεση Αρ. 435/92 ημερομηνίας 28 Αυγούστου 1992 ως προς την ευχέρεια αποσαφήνισης του αντικειμένου της προσφυγής).

- Θα εξετάσω, επομένως, την ουσία της υπόθεσης. Ασφαλίζονται δυνάμει του Νόμου οι μισθωτοί, οι αυτοτελώς εργαζόμενοι και άλλο προσωπικό, όπως καθορίζεται στο άρθρο 15 του Νόμου. (Βλ. άρθρο 3 του Νόμου). Το ποσό των εισφορών που πρέπει να καταβάλλεται αναφορικά με την απασχόληση μισθωτού ανέρχεται σε ποσοστό 15.5% επί των ασφαλιστέων αποδοχών του μισθωτού. Ο εργοδότης οφείλει να καταβάλει το δικό του μερίδιο του 6% παράλληλα με το μερίδιο που καταβάλλει ο ίδιος ο μισθωτός και το Πάγιο Ταμείο της Δημοκρατίας. (Βλ. άρθρο 4 και 5 του Νόμου). Κατά τις ερμηνευτικές διατάξεις του Νόμου "μισθωτός σημαίνει πρόσωπο ασκούν οιαδήποτε ασφαλιστέα απασχόληση εκ των καθοριζομένων εν τω Μέρει I του Πρώτου Πίνακος εκτός αν η απασχόληση αυτού είναι εξαιρετέα δυνάμει του Μέρους II του ρηθέντος Πίνακος".
- 40 Από τις ασφαλιστέες απασχολήσεις του πιο πάνω Πίνακα είναι σχετική εκείνη της παραγράφου 1 που προβλέπει:

"απασχόλησις εν Κύπρω προσώπου τινός δυνάμει συμβάσεως εργασίας ή μαθητείας ή υπό τοιαύτας περιστάσεις εξ ων δύναται να συναχθή ύπαρξη σχέσεως εργοδότη και εργοδοτούμενου, περιλαμβανομένης της απασχολήσεως εν τη υπηρεσία της Δημοκρατίας".

5

Οι καλλιτέχνιδες, στην παρούσα περίπτωση, απασχολούνται στα μουσικοχορευτικά κέντρα των αιτητών στην Κύπρο, δυνάμει συμβάσεων εργασίας. Ενώ δεν έχει αμφισβητηθεί ότι οι καλλιτέχνιδες είναι έμμισθοι υπάλληλοι των αιτητών, εισηγείται ο δικηγόρος τους πως δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υπάρχει μεταξύ τους σχέση εργοδότη και εργοδοτούμενου, με την έννοια του Νόμου, έχοντας υπόψη τον ορισμό αυτών των όρων όπως τον δίνει ο περί Εργοδοτούμενων εις Κέντρα Αναψυχής (Όροι Υπηρεσίας) Νόμος του 1968 (Ν. 80/68). Σύμφωνα με τον ορισμό του Νόμου εκείνου, πρόσωπο του οποίου η κύρια απασχόληση είναι η ψυχαγωγία των πελατών του κέντρου αναψυχής για την εκτέλεση καλλιτεχνικών ή παρόμοιων δεξιοτήτων, δεν θα θεωρείται εργοδοτούμενος για τους σκοπούς του Νόμου. Όμοιο επιχείρημα αναπτύχθηκε και στην υπόθεση *Γιαννάκης Ιωάννου και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Προσφυγή 269/89 η απόφαση στην οποία, ημερομηνίας 17 Οκτωβρίου 1989, αποτέλεσε το αντικείμενο της ΑΕ 1005 που προανέφερα. Ο Δικαστής Στυλιανίδης είχε απορρίψει την προσφυγή γιατί δεν είχε ως αντικείμενο εκτελεστή διοικητική πράξη. Εξέτασε όμως, διαζευκτικά, και την ουσία την υπόθεσης και ως προς το πιο πάνω επιχείρημα κατέληξε πως οι ορισμοί του Νόμου 80/68 αφορούν μόνο στους σκοπούς του Νόμου εκείνου και δεν εφαρμόζονται ούτε επηρεάζουν το Νόμο 41/80. Συμφωνώ με την πιο πάνω προσέγγιση του αδελφού Δικαστή και δεν χρειάζεται να προσθέσω ο,τιδήποτε. Τα ίδια ισχύουν και στην περίπτωση άλλων νόμων που στην πορεία της επιχειρηματολογίας τους επικαλέστηκαν οι αιτητές.

Ο Νόμος 41/80 ορίζει ποιες απασχολήσεις είναι εξαιρούμενες, στο Μέρος ΙΙ του Πρώτου Πίνακα. Δεν χρειάζεται να τις παραθέσω. Δεν έγινε εισήγηση, και ορθά, ότι περιλαμβάνεται σε οποιαδήποτε από αυτές η παρούσα περίπτωση. Το άρθρο 4(2) του Νόμου αναφέρεται σε περιόδους σε σχέση με τις οποίες δεν υπάρχει υποχρέωση

καταβολής εισφορών. Ούτε και σ' αυτές εμπίπτει η παρούσα υπόθεση. Συνεπώς, βρισκόμαστε μπροστά σε ασφαλιστέα απασχόληση σύμφωνα με το Νόμο.

- 5 Ενεπλάκη στη συζήτηση το άρθρο 9 του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο "έκαστος έχει το δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβιώσεως και κοινωνικής ασφαλίσεως". Αναπτύχθηκαν επιχειρήματα αναφορικά με το κατά πόσο, ενόψει αυτής της συνταγματικής διάταξης, το Κράτος έχει
- 10 υποχρέωση θέσπισης Νόμου που να εντάσσει στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων περιπτώσεις όπως η παρούσα. Δεν νομίζω ότι μπορεί να τίθεται τέτοιας μορφής ζήτημα στην υπόθεση αυτή. Ο Νόμος προσδιόρισε τις ασφαλιστέες απασχολήσεις, την υποχρέωση πληρωμής
- 15 εισφορών και την επακόλουθη γέννηση δικαιωμάτων των ασφαλισμένων. Το ερώτημα που θα ήταν δυνατό να τεθεί δεν είναι το κατά πόσο ο Νομοθέτης είχε ή δεν είχε υποχρέωση να θεσπίσει το Νόμο, αλλά, πλέον, το κατά πόσο ο Νόμος που θεσπίστηκε αντίκειται ή όχι στις
- 20 πρόνοιες του Συντάγματος. Τέτοιο θέμα δεν έχει εγερθεί.

- Το κεντρικό σημείο της επιχειρηματολογίας του δικηγόρου του αιτητή, έχει να κάνει με τη Σύμβαση 143
- 25 της Προωθήσεως Ισότητας Ευκαιριών και Μεταχειρίσεως Μεταναστών Εργατών, που κυρώθηκε με τον περί της Συμβάσεως περί των Μεταναστών Εργατών (Συμπληρωματικά Διατάξεις) (Κυρωτικό) Νόμο του 1977 (Ν. 36/77). Είναι σε συνάρτηση με τις πρόνοιες αυτής της
- 30 Σύμβασης που επιχειρήθηκε η τεκμηρίωση της ιεραρχικής προσφυγής που ασκήθηκε.

- Το άρθρο 10 της Σύμβασης αναφέρεται στην υποχρέωση των Μελών να διακηρύξουν και να
- 35 ακολουθούν εθνική πολιτική αποσκοπούσα στην προώθηση και εξασφάλιση, με μεθόδους αρμόζουσες στις εθνικές συνθήκες και πρακτική, ισότητα ευκαιριών και μεταχείρισης, μεταξύ άλλων και σε σχέση με την κοινωνική ασφάλιση των προσώπων τα οποία ως
- 40 μετανάστες εργάτες ή ως μέλη των οικογενειών τους βρίσκονται νόμιμα στο έδαφός τους. Το Άρθρο 11 της Σύμβασης, εξαιρεί από την έννοια του όρου "μετανάστης εργάτης", μεταξύ άλλων, "τους καλλιτέχνες και τα μέλη

ελευθερίων επαγγελματιών οίτινες εισήλθαν εις την χώραν επί βραχυχρονίου βάσεως".

Ο συλλογισμός των αιτητών είναι ο ακόλουθος: Οι καλλιτέχνιδες στην παρούσα υπόθεση βρίσκονται στην Κύπρο πάνω σε βραχυχρόνια βάση και καλύπτονται από την εξαίρεση του Άρθρου 11. Με την κύρωσή της η Σύμβαση έχει αποκτήσει ισχύ υπέρτερη από την ημεδαπή νομοθεσία και η θεσμοθέτηση υποχρέωσης καταβολής εισφορών κοινωνικών ασφαλίσεων πρέπει να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε αντίθεση με τις πρόνοιες της Σύμβασης. Το συμπέρασμα στο οποίο θα πρέπει να οδηγηθούμε είναι πως σκόπιμα ο Νομοθέτης δεν περιέλαβε τους ξένους καλλιτέχνες που βρίσκονται στην Κύπρο πάνω σε βραχυχρόνια βάση στις εξαιρούμενες απασχολήσεις του Νόμου 41/80 ακριβώς γιατί είχε υπόψη του τη ρητή εξαίρεσή τους με τη σύμβαση.

Ο αντίλογος βρίσκεται στην ίδια την απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Το ουσιαδές μέρος είναι το ακόλουθο:

"Σκοπός της Διεθνούς Σύμβασης, στην οποία αναφέρεστε, είναι να προστατεύσει τους μετανάστες εργάτες με την εξασφάλιση ίσων ευκαιριών και μεταχείρισης με τους εργάτες της χώρας στην οποία μεταναστεύουν και προβλέπει ότι κάθε Μέλος το οποίο επικυρώνει τη Σύμβαση υποχρεούται, μεταξύ άλλων, να διασφαλίζει και ισότητα μεταχείρισης στον τομέα της κοινωνικής ασφάλειας.

Παρόλο που η εν λόγω Σύμβαση ορίζει ότι ο όρος 'μετανάστες εργάτες' δεν περιλαμβάνει ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων, μεταξύ των οποίων και οι καλλιτέχνιδες, τούτο δεν σημαίνει ότι αν το Σύστημα Κοινωνικών Ασφαλίσεων μιας χώρας είναι ευεργικότερο από τις διατάξεις της Σύμβασης, θα πρέπει, με την επικύρωση της Σύμβασης, να καταργούνται οι οποιεσδήποτε ευεργετικότερες διατάξεις. Εξάλλου, οι Διεθνείς Συμβάσεις, οι οποίες έχουν προστατευτικό σκοπό, καθορίζουν πάντοτε τα ελάχιστα επίπεδα και υποχρεώσεις, δηλαδή το 'έλασσον' και όχι το 'μείζον'".

- Θεωρώ ορθή την πιο πάνω προσέγγιση. Η μή επιβολή υποχρέωσης από τη Σύμβαση για προώθηση και εξασφάλιση στους καλλιτέχνες, που βρίσκονται στη χώρα πάνω σε βραχυχρόνια βάση, ισότητας ευκαιριών ως προς
- 5 την κοινωνική ασφάλιση, δεν μπορεί να ερμηνευθεί ότι σημαίνει πως η θέσπιση του Νόμου που εντάσσει αυτούς τους καλλιτέχνες στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων μιας χώρας, είναι αντίθετη προς τις πρόνοιες της Σύμβασης. Τα δύο είναι εντελώς διαφορετικά. Στόχος της
- 10 Σύμβασης, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος της, είναι να διασφαλίσει ισότητα ευκαιριών μεταξύ των μεταναστών και των ημεδαπών εργατών. Αναφέρεται στο προοίμιό της και η κοινωνική ασφάλιση ως μέτρο επιθυμητό προς το σκοπό της προώθησης αυτής της ισότητας ευκαιριών. Η
- 15 θέσπιση Νόμου που, παρά την έλλειψη υποχρέωσης από τις πρόνοιες της Σύμβασης, εξισώνει με τους ημεδαπούς μισθωτούς τους καλλιτέχνες που εργάζονται στην Κύπρο ως μισθωτοί πάνω σε βραχυχρόνια βάση, δεν είναι αντίθετη ούτε προς το γράμμα ούτε προς το πνεύμα της
- 20 Σύμβασης.

- Στην απόφασή του ο Υπουργός αναφέρεται και στις πρόνοιες άλλων Συμβάσεων που, κατά την άποψή του, ενισχύουν την ορθότητα της θέσης του. Δε νομίζω πως
- 25 χρειάζεται να επεκταθώ σ' αυτά. Από όσα έχω σημειώσει προκύπτει πως δεν έχει στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας και πως, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

- Η προσφυγή απορρίπτεται και η προσβαλλόμενη
- 30 απόφαση επικυρώνεται με έξοδα εναντίον των αιτητών. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή προκειμένου να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.